

Tiggarsällskapet ger
Födelsedagskalaset
av Harold Pinter

Och vad är Tiggarsällskapet?

Tiggarsällskapet startade sin verksamhet 1978. En grupp på 16 personer från Chalmers Sångkör satte då upp Tiggarens Opera av John Gay och denna uppsättning fick sedan också ge namn åt sällskapet.

Därefter har Tiggarsällskapet framfört Kyska Susanna 1979, musikalen Frida 1981/82, barnföreställningen Trollkarlen från Oz 1983, Pariserliv 1983, Tiggarens Opera igen 1984 och senast Haren och Vråken 1985/86.

Idag är det mellan 60 och 70 personer som stöder verksamheten

Att arbeta med amatörteater är slitsamt och dessutom oavlönat. Många kvällar, helger och andra lediga stunder måste tas i anspråk för att att man skall få gjort allt det som måste bli gjort innan en produktion är färdig att framföras.

Ja, man betalar till och med en medlemsavgift för att hålla igång verksamheten.

Varför håller vi då på med detta? Jo, det är så himla roligt!

Vi lär oss att se saker i ny belysning. Vi skärper och fördjupar vårt sätt att tänka och känna.

Det är helt enkelt en otrolig känsla att tillsammans jobba fram en föreställning.

Därför jobbar vi med amatörteater! Varför inte pröva på? Välkomna!

VI ÖNSKAR ER EN TREVLIG
AFTON

FÖDELSEDAGSKALASET (The Birthday Party)

av Harold Pinter

i översättning av Staffan Löwenadler

På scenen ser vi:

Petey, en man i sextioårsåldern	Carl Jonsson
Meg, en kvinna i sextioårsåldern	Ronny Conradsson
Stanley, en man som närmar sig fyrtio	Lars Wieselgren
Lulu, en flicka i tjugofemårsåldern	Kicki Hammare
Goldberg, en man i femtioårsåldern	Gunnar Tubring
McCann, en man i trettioårsåldern	Niklas Hjulström

Utanför scen finner vi bl.a.:

Scenografi	Först Mats Rydstern sedan Håkan Schönberg med ett antal mer eller mindre hjälpare
Kläder	Under producentens
Smink	Med goda råd från Gunnar Lundgren
Ljus	Torsten Kärrbrink
PR	Jan Brunnström, Stina Schalin
Regi	Staffan Löwenadler - Wiveka Warenfalk har även denna gång gett råd ett par gånger till stor glädje för pjäs och ensemble.
Producent	Lena Holmström

Första akten	En sommarmorgon
Andra akten	Kvällen samma dag
Tredje akten	Nästa morgon

Handlingen för sig i det kombinerade vardagsrummet/matsalen i ett gammalt badortspensionat.

Och entrémusiken tackar vi Mats Hansson för!

Efter andra akten föreslår vi en paus på högst 15 minuter.

Några namn som förekommer i Pjäsen

I pjäsen förekommer en del namn och uttryck som inte är självklara för en svensk publik.

Stanley:

Lower Edmonton	Ett av de sämre distrikten i London - ingen trolig plats för en pianokonsert
Maidenhead	Exklusiv förort till London
Boots	Alls inget bibliotek utan en välkänd apotekskedja
Lyons Corner House	Exklusivt kafé vid Marble Arch (nu nedlagt)
Joe Soup	Ett engelskt öknamn på en lättlurad och lättledd person.

Goldberg:

Brighton, Canvey Island, Rottingdean	Canvey Island är ingen badort utan ett hamndistrikt i Themsenmynningen
Simey	Ett typiskt judiskt smeknamn för "Simon"
Mazoltov, Simchahs	Jiddisch för "Skål!" resp "festliga tillfällen"
Charlotte Street	Ligger i judekvarteren i London
Schnorrers	Jiddisch för tiggare

McCann:

Albigenserkätteriet	Avser en starkt ortodox religiös rörelse som uppträdde i södra Frankrike på 11-1300-talet.
Oliver Plunkett	Ett irländskt nationalhelgon från frihetskampen

Något om Harold Pinter

Harold Pinter, som är av judisk börd, föddes i London 1930. Han uppträdde länge som skådespelare innan han 1957 övergick till att skriva på heltid. The Birthday Party skrevs detta år och var hans andra fullängdspjä. Tre år senare slog han igenom med "the Caretaker" (Vicevärdens). Sedan dess har han skrivit en mängd pjäser. T.ex. "the Home-coming", "The collection", "The Lover", "The Dumb Waiter" (Mathissen). Dessutom har skrivit en mängd kortare saker för scen, radio och TV. Han har även vid ett flertal tillfällen regisserat sina verk och ibland också spelat i dem. Mer och mer har dock övergått till att skriva manus till och regissera film. Han har på senare år nått svensk publik med "Den franska löjtnantens kvinna" (som är en tolkning av John Fowles bok med samma titel) samt den nyligen visade "En sköldpaddas dagbok".

Staffan Löwenadler:

Några tankar kring pjäsen och Pinters författarskap

Harold Pinter är enligt min mening alldeles för lite känd för den svenska teaterpubliken. Trots att han räknas till de allra största nutida pjäsförfattarna, är det nog tyvärr så att den genre han representerar - den absurda teatern - har haft svårt att nå en bred publik.

Jag tror därför att det kan vara på sin plats att försöka förklara något om vad som ligger bakom benämningen "absurd teater" i Pinters fall.

För att riktigt kunna ta till sig hans pjäser, måste man kanske vara lagd åt att sätta samma beteckning på verkliga människor som på vilken som helst av hans rollfigurer. Dvs en insikt om att vi alla är ett slags tragiska rollfigurer.

I samtliga av Pinters pjäser hittar vi en skrämmande sjuk undertonsom av och till bubblar upp till ytan. En bild av människors ensamhet och hennes eländiga nakenhet som vi också möter i exempelvis Samuel Becketts och Lars Noréns verk. Men med hjälp av en skarpsynt distans till allt detta mörka i livet har Pinter framför allt en utpräglad förmåga att fånga humorn i tillvaron. I de många gånger dråpliga ordväxlingarna tycker jag mig känna igen något av den uppfriskande vansinnigheten hos Monty Pythons sketcher.

Handlingen i "Födelsedagskalaset" utspelar sig i ett enda rum i ett medelmåttigt badortspensionat i södra England. Tiden är 50-talet. Två personer träder in i rummet, ett samtal tar vid och handlingen spinner vidare under alltmer förbryllande former.

Dialogen i pjäsen är typisk "pintersk" - de ständiga frågorna som regelmässigt missar sitt mål, missuppfattningarna, de intellektuellt överlägsnas briljerande i nonsensprat osv. Därför har Pinter ofta feltolkats som skildrare av människors kommunikationsproblem. I själva verket är detta bara Pinters speciella "penselföring" - hans teknik att beskriva "realiteten". Vi människor har en skräck för alltför mycket ärlighet i orden varigenom vi får problem att nå varandra verbalt. Kommunikerar gör vi "under" orden och i tystnad.

Pinter säger sig inte ha någon som helst önskan att förklara människor och ej heller att räknas till den stora grupp av moderna teaterförfattare, som bedriver vad Pinter kallar "moraliska föreläsningar". Han tar inget ansvar för vare sig sina rollfigurer eller för teaterpubliken utan endast för pjäsen i sig.

Surrealismen i hans pjäser kommenterar han själv så här: "En händelse behöver inte vara sann eller falsk; den kan vara bådadera. Även om vi uppfattar ordet 'verklighet' som objektivt och exakt, kan vi aldrig vara riktigt säkra på att vår tolkning av den är lika otvetydig."

Och detta är en del som fascinerar - innan de frågor man under pjäsens förlopp undermedvetet formulerat fått något som helst konkret svar är scenen upplöst och rollfigurerna försvunna.

Ingen objektiv sanning har uppdagats och gränsen mellan illusion och verklighet har suddats ut...